

Kadonnut ja taas löyty.

Hinta: 5 penniä.

Mäytetty: R. E. Lindström.

Kadonnut ja taas löyty.

Pikku Anni Takanen asui isossa kylässä Itä-Suomessa. Lähellä hänen kotonsa oli laakea metsä. Joka sinne meni ilman opastajan johdusta, sai kähdä penikulmia löytämättä sieltä ulos. Monessa paikoin kallioin koveroissa ei tunnu ensinkään polun kohtaa; ihlää metsämaan, ikuisesti muutoksensa, humisee ympärillä. Anni oli köyhän lesken ainoa lapsi. Isänsä oli tullut tähän kylään kaukaa muualta hakemaan työtä, mutta

ei ollut vielä lauan wiipynyt täällä, kun tuli kipeäksi, waipui tautivuoteelle ja kuoli. Turwattomuuden ja katkeran taipauksen jätti hän Annille ja hänen äitillensä; mutta Sumala, joka armah-
taa leskiä ja orpolapsia, antoi heille monta hyvää ystävää.

Eräänä iltana syys-puoleen istui Anni yksinänsä ulkopuolella äitinsä wä-
häistä mökkiä. Äiti oli kieltänyt hä-
nen menemästä kauaksi pois kotonur-
kista, ettei joutuisi elshyksiin; mutta, kat-
jellesansa wainiolle, näki Anni tänä
iltana kauneita finisiä kulkasia pyörtä-
neillä, ja kun se oli häneestä mieli-
tekoista asfaretta sommitella seppeleitä
luonnon ihaniista kulkasista, päätti hän
mennäksensä noukkimaan niitä. Poimit-
tuansa ne, näki hän wähdän etäämpänä

penjästä löistävän keltaisia nappuja, jotka olivat puhkeamaisillaan. "Ni", sanoi hän, "nuot olisivat kauniit sinisten tukka-teni joukossa." Silmänräpäyksessä juoksi hän sinne, mutta samassa peljätti hän pienen linnun hänen pesästänsä penjästä. "Kuinka kaunis pieni lintu", huusi hän, "tahtoisinpa mielelläni nähdä, mihän se lentää." Ja sitte juoksi hän sen perässä; mutta lintu lensi paljoa tulisemmin kuin hän jaksoi juosta. Pian lensi se metsään ja Anni kiiruhti jäleensä.

Siltä oli kylmä, ja tuuli winkei puitten oksissa. Alkoi sataa pientä vihmää, ja näytti siltä, että oli tulossa ankara myrskyinen yö. Mihin astikka oli pikku Anni jo joutunut ja mistä piti hänen löytämään suojaa, kun myrsky alottaisi pauhuan.

Päiwä laski vuorten taa, ja yö alkoi hämärtää. Sitten tuli pimeä, oikein pimeän pimeä; ja hänen pieni sydämensä sykki wälewästi myrskyn pauhaessa puitten latwoissa. Hän huomasi nyt, että hän oli käynyt esjyksiin, ja istui maahan ja itki. Hän ajatteli, kuinka paha lapsi hän oli, kun ei ollut totellut äitiänsä.

Wiimein itki hän itsensä nukuksiin. Heti kun päiwä koitti, heräsi hän taas ja tunsi, että hänellä oli kova nälkä. Mutta ei hänellä täällä ollut mitäkään suuruista walmiina eikä heilää äitiä sanomassa hyvää huomenta. Hän oli yksinänsä jylhässä metsässä.

Annin mielestä ei ollut siitä mitään hyötyä istua tässä alallaan, jonka wuoksi hän nousi ylös ja lähti käymään

eteenpäin, mutta ei niin wiefkaasti kuin ennen, sillä jalkansa oliwat kangistuneet maan kosteasta kylmyydestä, ja hän oli heikko myöskin syömättömyhtensä tähden. Suitenkin, jota edemmäksi hän käwi, sitä kauemmas hän joutui kodistansa, sillä hän kulki polkua myöten, joka johdatti häntä peräti toisalle päin, eikä äitinsä majaa kohden.

Wähän ajan perästä tuli hän yhteen paikkaan, josta näki muutamia ihmisiä istuvan synkällä katjannolla wäijäisen teltan ulkopuolella. Ne oliwat mustalaisia. Ensin pelkäsi hän niitä; mutta mitäs pienen yksinäisen liian oli tekeminen suuressa, oudossa metsäessä? Hän ajatteli, että he kufatiesi owat ystävällisiä häntä kohtaan, meni sentähden heidän luoksensa ja puhui heille,

kuinka hän oli käynyt eshlyksiin. He käs-
 kivät Annin istumaan wakkiansa pais-
 teelle ja antoivat hänelle sitte vähän
 ruokaa suuresta rautakattilasta, joka kil-
 lui kolmen pyrstyn lyödyn seipään no-
 kasja. Tyttö-parha jäi koko päiväksi hei-
 dän luoksensa, mutta ehtoolla itki hän
 ja pyysi heitä wiemään häntä rakkaan
 äitinsä tykö. Mustalaiset katsoivat toi-
 nen toistanja ja puhuiwat sitte keske-
 nänjä hiljaksilleen, niin ettei hänen pi-
 tänyt kuuleman, mitä he sanoivat. Wi-
 doin riisuiwat he Annilta hänen mus-
 tan hameensa ja waatettiwat hänen wan-
 haan roikale-pukuun. He tahkosiwat myös
 hänen kaswonja, kaulansa ja kätensä jol-
 lakulla mustalla nesteellä ja sanoivat
 hänelle sitte, että hänen täytyi seurata
 heitä ja olla heillä yhden heidän oman
 pienen sikkansa weroista, joka hiljakkoin

oli kuollut. Telta otettiin nyt alas, käärittiin kotoon ja pantiin wanckureille, ja kaikki matkustivat toiseen maanpaikkaan, jota Anni ei ollut koskaan ennen nähnyt.

Lapsi-raukka! Nyht oli hänen päivänsä toinen toisensa kaltaiset; ei hän tiennyt mitään erotusta sunnuntain ja muitten päivän välillä. Ei hänen ollut mihenkään pyhäkouluun mentävä, eikä minikäänlaisia launiita firjoja luetawana. Niitten suloiesten wirsien we-rosta, joita hän oli tottunut kuulemaan weisattawan, kuuli hän ainoastansa mustalaisten turhanpäiväsiä ja kewiämiesiä laulu-trallituksia. Raamattu, josta hänen hurskas äitinsä luki hänen kuullaksensa illoin aamuin, oli warsin tuntematon firja näille kirkille ihmisille.

Mutta mitenkä oli Annin äitin laita koko tänä aikana? Kun kylän wäki ensin sai kuulla puhuttawan Annin katoamisesta, menivät he etsimään lasta. He ottivat lyhtyjä ja tulisoittoja myötänsä sekä torweja ilmottaaksensa niillä toinen toisellensa, jos he löytäisivät hänen. He kävivät kaikki paikat ympäriinsä, muutamat wainioilla, toiset metsässä; mutta hetki kului toisensa perästä, eikä waan tyttöä löythy mistään.

Kowa tuska ahdisti äiti-paran sydäntä. "Lapseni on pudonnut jokeen ja on hukkunut", huusi hän; "taikka on hän kufatiesti eksynyt metsään ja nääntynyt nälkään."

Kun kaikki olivat palanneet takaisin sillä surusanomalla, etteivät olleet saa-

neet minfäänlaiſta tietoa Anniſta, purs-
kahti äiti katteraan ilmi-itkuun.

Lähes kaſſitoiſta kuukautta kului;
mutta Annin ei ollut hyvä olla muſ-
talaiſten ſeuraſſa. "Miekkäät minua äi-
tini tykö", ſanoi hän usein kyyneel-ſil-
min, "pääſtälääät minua kotiin takaiſin!"
Se koettivat ſaada häntä mieltymään
heidän kulekſiwaan elämänlaatuunſa,
mutta ei ſe häntä miellyttänyt. Usein
istui hän teitten wiereen, joita waelſi-
wat, ja katſeli ohitſe kulkewia, nähdäk-
ſenſä jonkun, jonka tuntii. Mutta ei
hän ſetään tuntenut, kaiſki ihmiset oli-
wat häneſtä wieraita; ei hän tietänyt,
että hän oli monen penikulman pääſſä
äitiniſä majaſta.

Jonkun ajan taas kuluttua, näki-
wät muſtalaiſet, että Anni tuli kowin

kalveaksi ja kipeäksi; hän oli niin heikko, että he luulivat hänen kuoleman. He sanoivat sitte hänelle, että he muutamana viikon perästä palaavat siihen metsään, jossa he hänen ensin kohtasivat ja että hän saisi taas nähdä äitinsä. Anni luki päivät ja hetket, kunnes se aika lähestyi; ja kun he taas pääsivät tuohon metsään, taputti hän käsiansä ilosta.

Oli taas syksy, ja sen kylän väki, jossa Annin äiti asui, leikkasivat eloa parhaallaan. He olivat hyvin ahkerat työssänsä, sillä he pelkäsivät uhkaavaa sadetta. Oli nimittäin nyt juuri samanlainen pilvinen ehto kuin se, jona Anni oli ehtynyt. Wainion alimaisessa päässä oli ohra jo leikattu, ja nyt he leikkasivat parailaa ylistä kummaa met-

hän rinteellä, ja kulkapa siinä saatiin
nähdä muu kuin — pieni mustalais tyttö.
Hän juoksi, minä juosta jaksoi, mutta
näytti aivan heikoksi ja huusi: "Minä
olen Anni, nimeni on Anni Takanen;
wiekää minua kotiin äitini tykö!"

Elowäki herkesivät työstänsä, ja
ylsi heistä otti tyttösen syliinsä; ja kun
hän hetken oli katsonut häntä silmiin,
sanoi hän lujasti: "Saa, se on hän; se
on Anni itse." Se ei saattanut olla
mitään erhetys; sillä waikka hän oli
kasjonnut isommasi, ja hänen waatteen-
sa olivat roikaleiset ja hänen kaswonja
ruskeat, tunsiwat he kuitenkin hänen
kohta Anniksi.

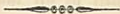
Päiwätyö oli nyt päätetty ja heti-
miten tehtiin puitten oksista paaret, joil-
le Anni laskettiin istumaan; kaks wä-

waa miestä nostiwat sitte paaret olla-
päillensä ja kantoiwat Annin hänen o-
maan rakkaasen kotiinsa. Muutamat
kulkiwat edellä — miehiä, waimoja ja
poikia, ja toiset seurasiwat jälessä, ja
kaikki lauloiwat iloiten.

Slojanoma ennätti pian Annin äi-
tin kormiin, ja hän kiiruhti ulos las-
tanja vastaan. Me emme woi kertoa
leski-paran tunteita, kun hän taas li-
kisti Annin sylhinsä. Hän riisui hä-
neltä mustalaispuvun ja puki hänen
eheisin ja puhtaisin waatteisin, ja, niin-
kuin isä wertauksessa tuhlaaja-pojasta,
saattoi leski nyt sanoa: "Tämä minun
lapseni oli kuollut ja wirkosi jälleen;
hän oli kadonnut ja on taas löyhtty."

Samoin on laita, koska joku elsy-
nyt syntinen Pyhän Hengen kautta joh-

datetaan taikasin Jumalan tykö. Ratu-
muksen ja häwyhän tunnosja tunnustaa
syntinen: "Jää, minä olen syntiä teh-
nyt." Mutta Jumala, jonka laupeu-
della ei loppua ole, on jo walmis an-
tamaan hänelle anteeksi. Hän tahtoo
Poikaansa Kristuksen tähden kuulla mei-
dän rukouksiamme ja pestä meitä puh-
taiksi synnistä Hänen kalliilla werellänsä.
Hän tahtoo riisua meiltä meidän pa-
huutemme räähyt ja pukea meitä Kris-
tuksen wanhurskauden kiiltävään silkkiin
ja ottaa meitä lapsiksenja. Sa silloin,
mikä riemu taiwaassa, koska kadonnut
lapsi palajaa taikasin Jään huoneesen,
jossa hän on hywässä turwaassa ijan-
taikaisesti!

Turneja, 1870.

G. W. Wilén'in ja Rumpv. kirjapainossa.